

Ian Anderson

DAH LOKOMOTIVE

U pomami koja brekće
Sred garavog ludila
Lokomotivnog daha
Juri beznadežni gubitnik
Za sva vremena
Tek za korak udaljen od svoje
Smrti
Užareni dah lokomotive oseća kako mu prži potiljak
Jeste
Stari
Zajebant svih vremena i svakoga pod kapom nebeskom
Ukrao je upravljač
I lokomotivom nema ko da upravlja i lokomotiva
Je kao brod bez kormilara
I ovaj voz više niko i ništa zaustaviti ne može
I vidi gubitnik decu svoju kako iskaču
Jedno po jedno
Na svakoj nailazećoj stanici
I gleda kako žena mu i najbolji prijatelj
Luduju u sopstvenoj mu bračnoj postelji
Te krene da puzi kroz minsko polje i koridor
Na oguljenim kolenima i
Izranjavljenim kolenima
Ali je
Veliki Zajebant maznuo upravljač
I nema volana
I ovaj se voz više ne može zaustaviti
I čuje
Gubitnik večni tišinu koja urla
I hvata pale anđele
Jednog po jednog
A Dobitnik
Večiti čvrsto ga drži za muda
I gubitnik grabi Bibliju i otvara je na prvoj stranici
Ali Veliki
Većni dobitnik za sva vremena

Ukrao je upravljač
 I svi znaju da ovaj voz više niko
 I ništa zaustaviti ne može...

Ian Anderson, škotski pevač, pesnik, kompozitor, svirač svih žičanih instrumenata i klavijaturista, možda najinteligentniji tekstopisac britanskog roka uopšte, dugogodišnji neprikosnoveni lider jednog od najvećih i najznačajnijih rok-bendova Velike Britanije u istoriji – „Jethro Tull“, jedan od njegovih najvećih hitova, sjajnu pesmu „Locomotive Breath“ napisao je za konceptualni album svoje matične grupe, LP-ploču „Aqualung“, koja je sva o odnosu organizovane religije i otuđenih ljudskih jedinki-marginalaca iz londonskih predgrađa i socijalnih margina.

PITAM SE NAGLAS

Pitam se na
 Glas – kako se osećam/o/
 Danas?...

Sinoć prosipao je smiraj sunca
 Šake moje kroz njene kose.
 Mi sami smo svoji
 Spasitelji.

Jer sami svoja samotna srca pokrećemo,
 Teramo u kucanje, teramo ga da živi,
 Ukucavajući, uterujući život
 Jedni u druge...

Pitam se, naglas,
 Hoće li se godine lepo odnositi spram nas,
 A ona leprša u kuhinji,
 I ja osećam miomirise i aromu
 Prženog hleba i svežeg putera i meda, i evo je, nailazi,
 Prosipajući mrvice po krevetu
 Dok ja odmahujem bezbrižno glavom: jedino je potpuno pre
 Davanje ono što čini nas onim što je
 Smo.

ZNADOSMO

Kada se god ovako osetim, pokušavam iskopati nove reči,
Misleći na odurne minule dane koje
Tako dobro znadosmo...
Zimske noći besane i ledene,
Mrzle su me, a strah
Ovi od umiranja, starenja,
Ubijali me.
Trčali smo dugu trku i dobili je
Trčeći najlaganije što umeli smo i što beše moguće.
Lagano nagore, pa najbrže moguće – nadole se survavajući,
Ne bismo li se ponovo sreli: to kamenito, tvrdo tlo
Kojeg tako dobro znadosmo...
Sećam se davnih jutara, prokletih zora, protraćenih dana,
Spiskanih para, svađa, kada nije imalo smisla krevet napuštati.
Ti grozni dani dođoše i minuše
Ustupajući mesto još gorima...
Brižno smo čuvali vrapce u šaci dok golubovi na granama
Srali su nam po osedelim, ćelavim temenima,
Gubili smo što smo imali
Pre no što nam je rečeno da gubimo se
Do
Vraga – svak svojim putem, ja svojim, ti svojim,
Ali za tvoje dobro, molim te – nikada ne zaboravi ta vremena
Što tako dobro ih, odurna –
Znadosmo...

ŽIVOT JE DUGA PESMA

Kada utoneš u buđenje, i uroniš u vrtlog novoga dana,
I začuješ kako ti krklja glas dok daviš se u onome
Što nekada si iskao nekako da naumiš iskazati,
Ne zamuckuj, ne zaziri,
Ja biću uz tebe, pružiću ti podršku,
Jer je život tek jedna
Duga pesma.

Ako budeš strpljiv i sačekaš dostatno dugo,
Napuniću ti tanjir do vrha.
Kako se stihovi razvezuju i lude, i duša tvoja suočava se s
Osvitom novoga dana,
I duhovi Sutrašnjice lagano ti ulaze u svaku telesnu poru,
Ne uzdiši, ne gubi snagu,
Obriši suze, jer
Život je tek duga pesma.
I srešćemo se, znaj to, u slatkoj svetlosti nove zore...
I dok farovi jutarnje podzemne osvetljavaju
Bol tvojih iscepanih i umornih odora,
A simfonija jutarnje vreve ulične razara ti bubne opne,
Ne vrišti dok ti se tlo pod nogama gubi,
Život je tek duga, duga
Pesma.
Ali se melodija okončava prebrzo, prerano
Za svakoga, svakom od nas...

PRESTAR ZA ROKENROL, PREMLAD DA BI UMRO

Istrošeni stari roker nosi svoju kosu predugačku
Za dobar ukus okoline
Nogavice preuskih farmerki su mu prekratke
Neukusan do krajnosti on i sred zime cuga svoje pivo hladno
Naiskap
Smrt mu je nadošla do brade
Sa sve jučerašnjim snovima na izdisaju
On je prestar za rokenrol, ali je premlad da bi umro...
Nekada vozio je besnog Harli-Dejvidsona,
I moćni automobil marke Trijumf,
Bezbroj pajtaša i obožavateljki pratile su ga s žurke na žurku
I molio se da nikada ne odapne i želeo samo jedno:
Da nikada kašiku ne baci
I kitom ne pandrkne o ledinu...
No, ostao je poslednji od dugokosih arijevac
I jedan od retkih koji ne misli da su „Rolingstounsi“
Nova vrsta video-igrice za klince
Svi pajtaši ili su mu pomrli od droge
Ili su na doživotnoj robiji u nekoj državnoj apsani...

Ili su na doživotnoj – giljaju unuke i debele žene
S kraja na kraj gradske štrafte, a uveče s papučama na stopalima
I šoljom čaja u šaci bulje u TV-ekrane...
Prodali su, usput, duše negde, a neki furaju besna sportska kola i nedeljom idu na
pićence u klub

Posle partije tenisa,
Pa u ponedeljak opet na posao...
I svako ima anđela u vidu ljubavnice ili bejbi-siterke
Po zasluži...
A najčešće je to šaka im – desnica junačka...
Pogubili su i zaturili svoje subotnje šimi-cipele za igranke i
Želju za makljažom subotom uveče,
Svi su prestari za rokenrol, a premladi za
Smrt...
I stari roker seda na svoj motor, i jaše ga poslednji put, do
Ambisa nad garažom u predgrađu, kao pre mnogo godina,
I sa 250 na sat baca se u provaliju, a dok leti,
Suza mu zaiskri u oku...
No, nije imao ni najmanju nameru da prikoči, ili ublaži pad –
Jer, beše prestar za rokenral, mada bio je
Premlad da bi umro – ne, nikada nisi prestar za rokenrol, ali si
Uvek, baš uvek
Premlad za
Smrt – nikada nisi previše star za rokenrol
Ako si premlad
Za – umiranje.